

SZABAD AKARAT, SZERETET ÉS ISTENI GONDVISELÉS

Február 15., szombat délután

Emlékezzünk gyakran, hogy miként bánt Isten a népével. Az Úr hány-szor felállította az útjelzőket az ősi Izráel számára. Hogy el ne feledjék a múlt történetét, megparancsolta Mózesnek, szedje verses énekekbe a történeteket, hogy a szülők megtaníthassák arra gyermekeiket, és mikor a gyermekek kérdezősködnek, a teljes történetet elismételhes-sék nekik. Állítsanak emlékműveket feltűnő helyekre. Ezeket mindig jó karban kellett tartaniuk. Így Isten gondoskodó tettei, szembetűnő jósága, irgalma, mely népéről való gondoskodásban és szabadításban jutott kifejezésre, nem merültek feledésbe. Minket is szólít: „Emlékez-zetek pedig vissza a régebbi napokra, amelyekben, minekutána meg-világosítottatok sok szenvedés teljes küzdelmet álltatok ki.” (Zsid 10:32) Nemzedékünkben is csodatévő Istenként fáradozott népéért. Gyakran kell ráterelni mind a fiatalok, mind az öregek figyelmét Isten ügyének múlt történetére. Szükségünk van arra, hogy gyakran emle-gessük Isten jóságát, és dicsérjük Őt csodatetteiért. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 364. o.

Az Úr háromféleképpen közli velünk akaratát, hogy irányítson ben-nünket, s alkalmassá tegyen arra, hogy mi is irányíthassunk másokat. Hogyan tudjuk megkülönböztetni hangját az idegen hangtól? Honnan tudjuk, hogy nem hamis pásztor szól-e hozzánk? Isten kijelenti nekünk akaratát Igéjében, a Szentírásban. Felismerhetjük hangját gondviselése lépéseiben is – és fel is fogjuk ismerni, ha nem különítjük el a lelkünket tőle azáltal, hogy a saját akaratunk szerint járunk, ha nem megszen-teleetlen szívünk ösztönzéseire hallgatunk, míg az érzékeink annyira össze nem zavarodnak, hogy nem ismerjük fel többé az örökkévaló dol-

gokat, és az ellenség hangja annyira álcázott nem lesz előttünk, hogy Isten szavának fogadjuk el.

Isten szavát továbbá a Szentlélek felhívásai által is hallhatjuk, aki benyomásokat kelt szívünkben, amelyek beépülnek a jellemünkbe. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 512. o.

A fiatalok ösvényét naponta kellemetlenségek szorongatják. Akik türelmesen, szeretetteljesen és derűsen kívánnak élni, azoknak imádkozniuk kell. Csak akkor aratnak győzelmet énjükön, ha Istentől szüntelenül segítséget kérnek.

Reggelként szenteljék Istennek magukat és gyermekeiket arra a napra. Ne számíts hónapokra és évekre, az nem a tied. Egyetlen rövid napot kaptál. Fáradozz a nap óráiban a Mesterért, mintha ez lenne utolsó órád a földön! Tárd Isten elé összes tervedet, s hajtsd végre, vagy add föl azt, amint a gondviselés jelzi. Fogadd el Isten tervét a terved helyett, még ha feladása kedvenc céljaid föladását jelentik is. Így életed egyre inkább az isteni példaképre alakul át, s „Isten minden értelmet felülmúló békéje megőrzi szíveteiket és elméteket a Krisztus Jézusban” (Fil 4:7). – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 7. köt., 44. o.

Február 16., vasárnap

Isten kifejezett parancsai ellenére férfiak és nők mindenáron a maguk akaratát követik, sőt még imádkozni mernek azért, hogy az Úr nézze el, hogy akaratával szemben haladjanak. Az Úr nem leli örömét az ilyen imádkozásban. Sátán szegül melléjük, mint Éva mellé is az Édenben... Erkölcsi sötétség szemfedője takarja a vallásos világot. Babona és vakbuzgóság uralja a férfiak és nők gondolkodását, s annyira elvakítja a józan eszüket, hogy nem ismerik fel embertársaik iránti kötelességüket, sem feltétlen engedelmisséggel adóznak Isten akaratának. [...]

„De népem nem hallgatott szavamra, azért ráhagytam őket kemény szívükre, ők pedig a maguk feje után mentek.” (Zsolt 81:12–13) – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 3. köt., 72–73. o.

Ha elesel, ha csalódás ér és vétkezel, ne gondold, hogy így nem tudsz imádkozni, vagy nem vagy méltó az Úr elé járulni... Kitért karokkal várja, hogy befogadja tékozló fiát. Járulj az Úr elé, mondd el neki vét-

keidet és kudarcaidat! Kérd, hogy erősítsen meg. Sosem fog csalódot okozni neked, és nem fog visszaélni a bizalmaddal.

„Csöndességben és reménységben erősségtel lett volna.” Krisztus ismeri kísértéseid erejét, és az ezekkel szembeni ellenállóképességedet is. Karját gyengéd együttérzéssel tárja ki minden szenvedő gyermeke felé. Így szól a megkísértett és elcsüggedt gyermekéhez: „A gyermekem vagy, akiért szenvedtem és meghaltam; miért nem tudsz bízni bennem?” „Élteden át tartson erőd.” (5Móz 33:25) – *Lift Him Up*, 299. o.

Jaj, nagy szégyent hoznak Krisztusra, akik bár állítják, hogy keresztények, mégis meggyalázzák viselt nevüket, mivel életük nem egyezik hitvallásukkal, mert nem szeretet- és tiszteletteljesek egymáshoz, ugyanis udvarias tettekkel és szerető szavakkal nem nyilvánítják ki ezeket a vonásokat, amint azt Isten elvárja!

A mélység erői felkavarodtak. Háború és vérontás a következménye. Kegyetlen rémtettek mérgezik meg az erkölcsi légkört. Terjed a viszály lelkülete, és minden helyet elborít. [...]

Aki átlát a külszínen, aki olvas a szívekben, azt mondja a nagy világosságban részesültekről: „Nem gyászolják, nem riadnak meg lelki állapotukon.” „Miként ők így választották útjaikat, és lelkük utálatosságaikban gyönyörködött: Akképpen választom én is megcsúfolásukat, és rájuk hozom, amitől félnek; mivel hívtam, és senki nem felelt, szoltam, és nem hallották. És a gonoszt cselekedték szemem előtt, s amit nem szerettem, azt választották.” „Ezért bocsátja reájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak.” „Mivelhog nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre... Hogy kárhoztassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban.” (Ésa 66:3–4; 2Thessz 2:11, 10, 12) – *Bizonyosságtételek a gyülekezeteknek*, 8. köt., 248–249. o.

Február 17., hétfő

Isten Krisztusban az egész mennyet odaadta, hogy erkölcsi képmását helyreállíthassa az emberben... Ajándéka nem is lehetett volna nagyobb, hisz végtelen. Nagy kegyelmét minden embernek a rendelkezésére bocsátotta. Senki sem hozhat fel mentséget az önzésére. Aki befogadja Őt, annak szívében Krisztus képmása, a dicsőség reménysége alakul ki. A Megváltó így szól mindazokhoz, akikért meghalt: „Fogadd

el a Szentlelket, az örökbefogadás Lelkét. Olyan szoros kapcsolatot kell kiépítened Istennel, hogy másoknak is továbbadhasd a kapott kegyelmet. Csak így válhatsz élő csatornává, amelyen keresztül Isten kiárasztja a világra világgosságát.”

Isten nem hagyhatja jóvá a munkánkat, ha abban az önzésnek akár az árnyéka is jelen van. A bűn, amely Ádám és Éva előtt bezárta Éden kapuját, látszólag csekély vétek volt. Ám attól kezdve folyamatosan nőtt és terjedt. Mindezek mellett Isten nem szűnt meg jóságot tanúsítani. Gondoskodása és szeretete még mindig kiárad a világra. – *The General Conference Bulletin*, 1890. október 1.

Az Úr nem helyezi hatályon kívül törvényét, mennyei és földi uralmának alapját azért, hogy üdvösséget adhasson a bűnös embernek. Isten az igazság bírója és védelmezője. Törvényének akár egyetlen, legparányibb áthágása is bűn. Nem tekinthet el törvényétől, nem mondhat le annak legapróbb részleteiről, hogy megbocsáthassa a bűnt. A törvény igazságát és erkölcsi kiválóságát fenn kell tartani a világegyetem előtt. De a szent törvényt csak Isten Fia halálának árán lehetett fenntartani. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1898. november 15.

Az Úr látja, hogy az imákba gyakran vegyülnek földi érdekek. Az emberek olyan dolgokat kérnek, amelyekkel önző vágyaikat elégítik ki, de az Úr nem az általuk elvárt módon teljesíti kérésüket. Próbákat ad, megalázza őket, mígnem rájönnek, hogy valójában mire van szükségük... Engedelmes és alázatos szívvel járuljunk Isten elé, és vessük alá magunkat szent akaratának.

A Gecsemánében Krisztus így imádkozott: „Atyám! ha lehetséges, müljék el tőlem e pohár” (Mt 26:39). A lelke számára keserűnek tűnő pohár volt az, ami a világ bűnei miatt elválasztotta Őt Istentől... Az az engedelmes lelkület kedves Isten előtt, amit Krisztus tanúsított imádkozása közben. Bárcsak a lélek érezné szükségét, tehetetlenségét és parányi voltát, és minden erejével segítséget kérne, mert akkor biztos segítségre találna. – *In Heavenly Places*, 89. o.

Február 18., kedd

Az Úr senkit sem kötelez arra, hogy kövesse az igazságot, szeresse az irgalmasságot, és járjon alázatosan Isten előtt, de az ember elé helyezi

a jót és a rosszat, és érthetően tudtára adja, mi lesz választásának a következménye. Krisztus hív: „Kövess engem!” De sosem kényszerít arra, hogy a lábnyomában járjunk. Csak saját döntésünk alapján követhetjük Őt. Miközben megértjük Krisztus életét és jellemét, egyre erősebb vonzalmat érzünk arra, hogy olyanok legyünk, mint Ő, és törekszünk még jobban megismerni. Ezután pedig megértjük, hogy miért van az, hogy „az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig”. – *Counsels on Stewardship*, 138. o.

Az Úr... elég világosságot és bizonyítékot nyújt, hogy az ember megkülönböztethesse az igazságot a tévtanoktól. Mégsem kényszerít az igazság elfogadására. Szabadon választani enged a jó és a gonosz között. Ha az ember szembeszegül a bizonyítékkal, mely pedig elég lenne helyes irányba terelni nézetét, és egy alkalommal gonosz utat választ, másodszor már könnyebben választja azt. Harmadszor még gyorsabban távolodik Istentől, és Sátán oldalán foglal állást. S így folytatja, míg csak meg nem rögződik a gonoszságban. Hinni fog a hazugságnak, melyet igazságként melenget. Szembeszegülése megteremte gyümölcsét. [...]

A mai életben tett választásunk egész örökkévalóságon át választásunk marad. Vagy örök élet vagy örök halál lesz a sorsunk. Nincs közbeeső terület, nincs második próbaidő. Az Úr győzedelmeskedésre szólít bennünket, amint Krisztus győzedelmeskedett. A menny bőségesen gondoskodott lehetőségekről és kiváltságokról, hogy győzedelmeskedhessünk, s majd vele együtt ülünk trónjára. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1112. o.

Isten Igéje igen biztos. „Mert a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül.” (Ésa 54:10) Hangja hallható: „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged” (Jer 31:3). „Örök irgalmassággal könyörülök rajtad” (Ésa 54:8). Csodálatos ez a szeretet, mellyel Isten el akarja távolítani a kétely legcsekélyebb okát is az emberi gyengeségek és félelmek területéről. Megragadja a hittel felé nyújtott kezét, és segít bízunk benne, gyarapítva a rendelkezésünkre bocsátott biztosítékokat. Esküvel erősítette meg ígérését: „Miért is az Isten, kiválóbban meg akarván mutatni az ígélet örököseinek az ő végzése változhatatlan voltát, esküvéssel lépett közbe.” Mit tehetne még ezen kívül

Urunk, hogy megerősítse hitünket az Ő ígéreteiben? – *That I May Know Him*, 262. o.

Február 19., szerda

Wesley kora előtt Angliában... sokan azt állították, hogy Krisztus eltörölte az erkölcsi törvényt, ezért a keresztényeknek nem kötelező betartani; hogy a hívő megszabadult „a jó cselekedetek szolgaságából”. [...]

Mások, akik szintén azt vallották, hogy „a választottak nem eshetnek ki a kegyelemből, és nem veszthetik el Isten kegyét”, arra a még megdöbbentőbb következtetésre jutottak, hogy „a gonosz cselekedetek, amelyeket elkövetnek, valójában nem bűnösök, és nem kell őket Isten törvénye áthágásának tekinteni; következésképpen a választottaknak nincs okuk arra, hogy megvallják bűneiket, sem pedig arra, hogy megtérés útján szakítsanak velük”. Ezért kijelentették, hogy még a legsúlyosabb bűn „sem bűn Isten szemében, amely különben az isteni törvény áthágásának minősül”, ha a választottak egyike követte el. [...]

Lényegében ugyanezeket az ellenszenves dogmákat... ezt az elgondolást ugyanaz a mesteri szellem sugallja, aki már a menny büntelen lakói között elkezdte munkáját, mert meg akarta dönteni az isteni törvény jogos korlátozásait. – *A nagy küzdelem*, 260–261. o.

A hűtlen szőlőmunkások példázata rámutatott, hogy a zsidók addig-addig követték saját vágyaikat, mígnem az Isten iránti szeretetük és félelmük elhagyta őket.

Senki se azt értse meg a Szentírásból, hogy Isten önkényes módon vakította meg a zsidókat és keményítette meg a szívüket. Krisztus a megkeményedett szívek meglágyításán dolgozott. De ha az emberek ellenállnak munkájának, akkor a szívük biztosan megkeményedik.

Krisztus egy próféciaát idézett, amely több mint ezer évvel korábban megjövendölte, amit a mindentudó Isten előre látott. Az ember jellemét azonban nem a próféciaák alakítják. Az ember szabad akarata alapján dönti el, hogy vagy megengedi Istennek, hogy formálja a jellemét, vagy Sátán uralma alá helyezi magát. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1900. november 13.

János apostolnak az üldözések ideje alatt szerzett tapasztalataiból a hívő csodálatosan erősítő és felemelő tanítást meríthet. Isten nem

gátolja meg istentelen emberek cselvetéseit és támadásait; ellenben terveket azok javára fordítja, akik hűek és állhatatosan kitartanak a küzdelemben. Az evangéliumi munkás gyakran üldözés, heves ellenállás és jogtalan rágalmak között végzi munkáját. Ilyenkor azonban ne feledje, hogy a próbák és szenvedések tüzes kemencéjében szerzett tapasztalatai felérnek minden gyötrelemmel. Isten így vonja magához gyermekeit, hogy felfedje gyengeségeiket, és kinyilatkoztassa saját erejét. Emellett megtanítja őket, hogy egyedül reá támaszkodjanak. Így tanulják meg, hogy a viszontagságokkal szembeszálljanak, bizalmi állásokat tölthessenek be, és teljesíthessék magasztos feladatukat, amelynek érdekében nyerték képességeiket. – *Az apostolok története*, 574. o.

Február 20., csütörtök

Krisztus tudta, hogy az ellenség minden emberi lényt megkeres, kihasználja az öröklött gyengeségeket, és hamis hízelgéssel törbe csalja azokat, akik nem Istenben bíznak. Urunk azáltal készítette elő győzelmünket, hogy végigjárta az utat, amelyen az embernek is haladnia kell. Nem akarja, hogy hátrányos helyzetbe jussunk a Sátánnal folytatott küzdelemben. Nem akarja, hogy a kígyó támadásai megijesszenek vagy elcsüggyesszenek. „Bízzatok: – mondta – én meggyőztem a világot.” (Jn 16:33) [...]

Milyen eszközökkel győzött Jézus a Sátánnal szembeni küzdelemben? Isten szavával. Csak az Ige által tudott ellenállni a kísértésnek. „Meg van írva” (Mt 4:4) – mondta. Minket pedig megajándékozott „igen nagy és becses ígéretekkkel; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon” (2Pt 1:4). Isten Igéjének minden ígérete a mienk. Élnünk kell minden egyes Igével, amely Isten szájából származik. Ha kísértés ostromol, ne tekintsünk a körülményekre vagy saját gyengeségünkre, hanem az Ige hatalmára! Annak minden ereje a tiéd. – *Jézus élete*, 122–123. o.

A Megváltó így szólt: „Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon tibennetek az én örömem, és a ti örömetek beteljék.” (Jn 15:11) A győzelem érdekében végzett munka nem örömtelen. Valóban nem! Ez a munka jelenti a kommunikációt a mennyyel. Imában Isten elé járulhatsz, kérhetsz és kaphatsz, tehetetlen lelkedet Krisztushoz kötheted.

Ez is igazolja, hogy az emberiség teljesítheti Isten akaratát és az Ő útján járhat. Az emberi és az isteni épp ezért a célért egyesül. [...]

Isten megengedi, hogy a lelkünket elöntsék a szenvedés árhajói, hogy megismerhessük Őt és Jézus Krisztust, akit elküldött, s így szívünk mély vágyat érezzen arra, hogy megtisztuljon minden szennytől, és a próbából még tisztábban, szentül és boldogan kerüljünk ki. Gyakran kerülünk az önzéstől elhomályosult lélek szenvedésének kemencéjébe, de ha türelmet tanúsítunk ebben a fontos próbában, akkor isteni jellemet tükrözve kerülünk ki belőle. És amikor a szenvedés elérte célját és teljesítette az Ő tervét, akkor „Felhossa a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet.” (Zsolt 37:6) – *In Heavenly Places*, 279. o.

Legyen Krisztus ereje minden ember vigasztalása, reménysége és öröme, aki Jézust követi életének küzdelmeiben. Aki valóban a világ bűneit elvevő Isten Bárányát követi, miközben halad előre, felkiált: „az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (1Jn 5:4)

Milyen hit az, amely legyőzi a világot? Ez a hit teszi személyes Megváltóddá Krisztust, és ez a hit – ha beismered tehetetlenségedet, valamint azt, hogy képtelen vagy önmagadat üdvözíteni – azon erő uralma alá helyez téged, amely egyedüli reménységedként képes megmenteni. Ez a hit nem csügged el, mert hallja Krisztus bátorítását: „Bízzatok, én meggyőztem a világot.” „Ímé, én tivatelek vagyok minden napon a világ végezetéig.” – *That I May Know Him*, 166. o.

Február 21., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek a gyülekezeteknek, 4. köt., „Vallás a mindennapi életben” című fejezet; *Jézushoz vezető út*, „Öröm az Úrban” című fejezet.